

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **B. O.**, narozen X
státní příslušník Nigerijské federativní republiky
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Vladimírem Čarňanským
sídlem Vodičkova 41, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2021, č. j. MV-31983-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 28. 1. 2021, č. j. OAM-15738-29/PP-2020, zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobcovu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného

příslušníka občana Evropské unie, neboť existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Současně žalobci stanovilo lhůtu 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

2. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí ministerstva.
3. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce setrvává na názoru vyjádřeném již v odvolání, že závěr ohledně existence důvodného nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku je nesprávný. Namítá, že v důsledku neprovedení navržených důkazů mu nebylo umožněno prokázat povahu, pevnost a intenzitu vztahu s občankou Evropské unie (paní M. J.). Žalovaná ztotožnila závažné narušení veřejného pořádku s předcházejícím odsouzením žalobce pro trestné činy. Žalobce byl usnesením Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 13. 11. 2019, sp. zn. 2 PP 136/2019, podmíněčně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Okresní soud dospěl k závěru, že od žalobce lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život, a to přesto, že se opakovaně dopustil trestněprávního jednání. Pokud žalovaná tvrdí, že existuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku, zpochybňuje tím správnost rozhodnutí soudu.
5. Žalobce dále namítá, že navrženými svědeckými výpověďmi neměla být prokázána existence (resp. neexistence) hrozby narušení veřejného pořádku, ale skutečnost zpochybňovaná pracovníkem ministerstva, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a že se jedná o pevný a intenzivní vztah. Provedením výslechů by správní orgány získaly více poznatků k posouzení otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova rodinného života.
6. Řízení o správním vyhoštění, na které žalovaná poukazuje v napadeném rozhodnutí, souvisí s postupem správního orgánu při podávání žádosti. Žalobce žádost podal v době, kdy na území pobýval oprávněně. Pracovnice správního orgánu ovšem požadovala předložení dalších dokladů, bez kterých odmítala žádost přijmout, a žalobce odkázala na pracoviště v Praze, na které se žalobce obrátil. Tam mu ovšem řekli, že nejsou místně příslušní. Žalobce se tedy do dané situace nemusel dostat, pokud by správní orgán žádost přijal, řízení přerušil a žalobce vyzval k předložení chybějících dokumentů ve stanovené lhůtě.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutková zjištění učiněná ministerstvem považuje za dostatečná. Navržené svědecké výpovědi by nepřinesly žádné relevantní podklady pro zhodnocení skutečnosti, zda v případě žalobce existuje důvodná hrozba narušení veřejného pořádku. Žalobce nepřiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života pouze obecně tvrdil, žádným způsobem však neprokázal, jaký důsledek bude mít zamítavé rozhodnutí na tyto oblasti jeho života. Ministerstvo objasnilo, že žalobce s manželkou ani dětmi nežije. Rodinný či partnerský život může naplňovat též jiným způsobem než povolením pobytu. Na posouzení přiměřenosti rozhodnutí tak nemohly nic změnit ani navrhované výsledky. Porovnání intenzity ohrožení veřejného pořádku s intenzitou zásahu do práva na rodinný život vyznívá ve

prospěch ochrany veřejného pořádku. V žalobcově případě není důvod pro spuštění exteritoriálního účinku Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Žalobce pobývá na svobodě rok a půl – přestože žalovaná nezjistila, že by se žalobce v této době dopustil dalšího protiprávního jednání, není možné konstatovat, že vymizela hrozba závažného narušení veřejného pořádku. Žalobce nespáchal ojedinělou trestnou činnost, ale protiprávní jednání opakoval. Skutečnost, že se od propuštění žalobce nedopustil další trestné činnosti, má význam pouze pro případné splnění podmínek podmíněného propuštění. Uložený nepodmíněný trest nebyl ojedinělým excesem v jinak řádném žalobcově životě, neboť byl odsouzen již dvakrát, a to v relativně krátké době. Doba od propuštění je příliš krátká na to, aby bylo možno konstatovat, že řádné chování během výkonu trestu a v době po propuštění je výrazem trvalé pozitivní změny žalobcových životních hodnot. Stále je třeba akcentovat žalobcův dosavadní život a jeho kriminální minulost. Žalovaná se zabývala přiměřeností napadeného rozhodnutí. V případě neudělení povolení k přechodnému pobytu jsou nároky na přezkum přiměřenosti nižší než u rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Pokud žalobce chtěl žít rodinný život v České republice, měl tak činit namísto páčání protiprávního jednání.

8. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Jeho souhlas s rozhodnutím věci bez jednání se tak podle § 51 odst. 1 s. ř. s. předpokládá.

Zjištění ze správního spisu

12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Dne 2. 9. 2020 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. K žádosti přiložil mimo jiné ručně psané prohlášení paní M. J., v němž uvedla, že se s žalobcem zná od roku 2011. Od listopadu 2019 spolu chodí, nyní bydlí ve společné domácnosti i s dcerou paní J.. Jejich vztah je vážný, mají před adoptí dcery paní J.. Žalobce s ní má vynikající vztah, s dcerou tráví veškerý volný čas, tvoří rodinu. V prohlášení navrhla vyslechnout jako svědky šest přátel. K žádosti bylo přiloženo též společné prohlášení žalobce a paní J., že mají trvalý partnerský vztah a žijí ve společné domácnosti. Žalobce dále přiložil návrh na rozvod manželství s paní M. H. ze dne 25. 8. 2020. Z výpisu z cizineckého informačního systému vyplynulo, že žalobce má na území syna Z. O., jehož matkou je paní M. H., a dcery A. O. O. a L. O., jejichž matkou je paní T. B..

13. Součástí správního spisu je rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. 1 T 77/2016, kterým byl žalobce uznán vinným, že dne 12. 8. 2016 v ulici X, u sebe přechovával 15 zlatnických sáčků tetrahydrocannabinolu o celkové hmotnosti 15,7 g brutto a 3 zlatnické sáčky kokainu o celkové hmotnosti 3 g brutto, za účelem jejich prodeje, čímž spáchal přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání dvou let. Ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 5 To 318/2016, nabyt uvedený rozsudek právní moci dne 26. 10. 2016.
14. Ve správním spisu je dále založen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. 7. 2017, sp. zn. 5 T 65/2017, kterým byl žalobce uznán vinným, že dne 5. 4. 2017 v ulici X, za účelem dalšího prodeje jinému u sebe v krabici od cigaret uchovával 9 plastových sáčků se zelenou rostlinnou sušinou o celkové hmotnosti 7,76 g netto, ve kterých byla odbornou expertízou zjištěna přítomnost kanabinoidních látek včetně psychoaktivní složky delta-9-tetrahydrokanabinolu, dále, že v přesně nezjištěné době od poloviny roku 2016 do 5. 4. 2017 v ulici X, ve 4 případech prodal M. K. blíže neurčené množství drogy pervitin a v přesně nezjištěné době od poloviny roku 2016 do 5. 4. 2017 prodal M. B. na téže místě v 10 případech blíže neurčené množství drogy pervitin, přičemž tohoto jednání se dopustil, ačkoli věděl, že byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. 1 T 77/2016, který nabyt právní moci dne 26. 10. 2016, uznán vinným přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody. Tím spáchal (zvláště závažný) zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a 2 písm. b) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou let se zařazením do věznice s dozorem a k trestu propadnutí věci (finanční částky 3 100 Kč). Ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. 9 To 304/2017, nabyt tento rozsudek právní moci dne 30. 8. 2017.
15. Usnesením ze dne 13. 11. 2019, č. j. 2 PP 136/2019 – 22, propustil Okresní soud v Karlových Varech žalobce podmíněně z výkonu trestu odnětí svobody a stanovil mu zkušební dobu v délce čtyř let.
16. Dne 13. 10. 2020 ministerstvo vyzvalo žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Ve vyjádření ze dne 27. 10. 2020 žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že mu bylo při předchozích návštěvách ministerstva sděleno, že neprokázal existenci trvalého partnerského vztahu, žádá o provedení výslechu tří svědků, které označil v tomto vyjádření.
17. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2021 ministerstvo žalobcovu žádost zamítlo. Konstatovalo, že přestože je žalobce stále manželem občanky České republiky (paní M. H.) a má zde tři nezletilé děti, v žádosti avizoval novou přítelkyni, paní J.. Žalobce však nepředložil doklady prokazující jejich trvalý vztah. I v případě, že by žalobce doložil dostatek podkladů prokazujících trvalý partnerský vztah s paní J., vzhledem ke skutečnosti, že má záznam v rejstříku trestů a v současné době mu byla stanovena zkušební doba po propuštění z výkonu trestu, nebyl by partnerský vztah zohledněn natolik, aby byla jeho žádost kladně vyřízena. Poukázalo přitom na § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Pokud se cizinec, stejně jako žalobce, dopustil jednání, které je trestným činem, jedná se nepochybně o narušení veřejného pořádku, a to dokonce závažným způsobem.

Ministerstvo poukázalo na judikaturu k pojmu „veřejný pořádek“ či „závažné narušení veřejného pořádku“ a konstatovalo, že vychází z vymezení tohoto pojmu v odkazované judikatuře. Uvedlo, že úvaha o tom, zda rodinný příslušník občana EU představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nutně sestává z posouzení řady skutečností, tedy různých aspektů dosavadního jednání rodinného příslušníka občana EU. Ministerstvo se zabývalo tím, zda žalobcově jednání, které naplnilo skutkovou podstatu několika trestných činů, může i nadále představovat závažné narušení veřejného pořádku. Uvedlo, že v žalobcově případě nešlo o jediné odsouzení za spáchání trestného činu, jde v pořadí již o druhé odsouzení, navíc vždy šlo o úmyslný trestný čin. Jedná se opakovaně o trestnou činnost související s výrobou a prodejem omamných látek. Trest uložený za předchozí trestnou činnost nevedl u žalobce k nápravě. Rovněž nelze opomenout časovou blízkost jednotlivých odsouzení. V návaznosti na první odsouzení v roce 2016 se žalobce dopustil dalšího obdobného trestného činu v roce 2017. To, že se jednotlivé útoky proti hodnotám chráněným trestním zákonem opakují, svědčí o aktuálnosti nebezpečí opětovného závažného narušení veřejného pořádku žalobcem. Ačkoli žalobce pobývá na území České republiky od roku 2007, nikdy mu nebyl udělen žádný druh pobytového oprávnění. Trestné činnosti se tak dopouštěl v době, kdy jeho pobytový status na území nebyl jistý. Žalobce vzhledem ke svému dosavadnímu jednání, zejména pak opakovanému páčání trestné činnosti, stále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, a to minimálně do doby, než uplyne stanovená zkušební doba, tedy do 19. 11. 2023. Úkolem ministerstva není polemizovat nad tím, zda je soudem stanovené podmíněné propuštění adekvátní vzhledem k závažnosti spáchaného trestného činu. Nicméně až po uplynutí zkušební doby je správní orgán schopen posoudit, zda se žalobce z chyb poučil, či nikoli. Žalobce bude nucen prokázat české společnosti a českému právnímu systému, že se osvědčil a že uložený podmíněný trest byl dostačující. Podmíněné propuštění z výkonu trestu nepředstavuje zahlazení odsouzení.

18. K přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti ministerstvo uvedlo, že žalobce je od roku 2007 ženatý, s manželkou však společnou domácnost nesdílí ani jiným způsobem nevede manželský život. Žalobce má tři děti, o které se však žádným způsobem nestará, neplní vůči nim ani vyživovací povinnost. Žalobce nemá živnostenské oprávnění, není zapsán v žádné právnické osobě a je bez zaměstnání. Zamítnutím žádosti tedy nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Žalobcova žádost byla zamítnuta z důvodu jeho protiprávního jednání, nikoli z důvodu neprokázání partnerského vztahu, provedení výslechu svědků za účelem zkoumání naplnění podmínek pro vyhovění žádosti by tak podle ministerstva bylo zcela nadbytečné.
19. Proti rozhodnutí ministerstva brojil žalobce odvoláním, v němž namítl, že mu ministerstvo znemožnilo prokázat, že je rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Povaha, pevnost a intenzita jeho partnerského vztahu měla být zohledněna též při posuzování otázky přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce zpochybnil též závěr o existenci důvodného nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Pouze na základě opakovaného protiprávního jednání nelze automaticky takový závěr učinit. Poukázal přitom na usnesení Okresního soudu v Karlových Varech o podmíněném propuštění z výkonu trestu, které dle žalobcova názoru ministerstvo svým výkladem zpochybňuje.
20. V napadeném rozhodnutí se žalovaná ztotožnila s ministerstvem v závěru, že žalobce představuje riziko pro společnost, neboť během pobytu na území prokazatelně páchal

úmyslnou trestnou činnost, za což byl odsouzen. Takové jednání je zcela neakceptovatelné a nesvědčí o řádném začlenění žalobce do společnosti. Žalobce se trestné činnosti dopustil opakovaně a vědomě. Jistě mu bylo známo, že dané jednání je protizákonné a hrozí za ně trest. Žalovaná dále citovala odůvodnění trestních rozsudků vydaných v žalobcově věci. Konstatovala, že žalobcovo jednání lze vnímat jako značně rizikové a rozhodně nelze hovořit o řádném způsobu života. Ministerstvo přihlédlo k žalobcově celkové životní situaci, vycházelo z podkladů poskytnutých žalobcem, z rozsudků trestních soudů a žalobcovy pobytové historie.

21. Žalovaná upozornila, že žalobce nepřiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života pouze tvrdil, žádným způsobem však neprokázal, jaký důsledek bude mít zamítavé rozhodnutí na tyto oblasti jeho života (např. zda a z jakého důvodu dojde k zpřetrhání rodinných vazeb, proč není možné realizovat rodinný život mimo území České republiky, způsob, jakým dojde k narušení partnerského vztahu v České republice). Poukázala přitom na judikaturu, podle které je primárně na účastníku řízení, aby správním orgánům sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého života. Žalovaná shodně s ministerstvem poukázala na skutečnost, že žalobcovo manželství s paní H. dosud nebylo rozvedeno, společnou domácnost s ní však nesdílí. Uvedla též, že žalobce má tři nezletilé děti, na které však neplatí výživné, a ani sám žalobce netvrdí, že by se o ně nějakým způsobem staral. Z trestních rozsudků nadto vyplývá, že žalobce je uživatelem drog. Žalovaná konstatovala, že žalobce uplatnil námitku nepřiměřeného zásahu do rodinného života zcela obecně a navíc až v odvolání, tudíž vypořádání této otázky provedené ministerstvem bylo zcela dostatečné. Na posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života proto nemohly nic změnit ani navrhané výslechy. Míra zásahu ani délka pobytu v České republice nepřeváží závažné skutečnosti svědčící o tom, že žalobce svým osobním jednáním opakovaně narušuje veřejný pořádek. Možnost realizovat partnerský život mezi žalobcem a jeho družkou bude značně ztížena, nikoli však vyloučena. Žalobce je oprávněn podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo k trvalému pobytu, pobývá-li na území nepřetržitě pět let.
22. K námitce rozporu s usnesením Okresního soudu v Karlových Varech, kterým byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu, žalovaná uvedla, že byť nebylo zjištěno, že se žalobce po dobu pobytu na svobodě dopustil dalšího protiprávního jednání, hrozba závažného narušení veřejného pořádku nevymizela. Žalobce nespáchal ojedinělou trestnou činnost, ale protiprávní jednání opakoval, přičemž nápravu nepřinesl ani trest uložený rozsudkem ze dne 17. 8. 2016. Žalobce v protiprávním jednání vědomě pokračoval a porušoval české zákony.

Posouzení žaloby

Důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku

23. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítne ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
24. Podle čl. 27 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a

93/96/EHS (dále jen „směrnice“), s výhradou této kapitoly [kapitola IV směrnice] směřjí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.

25. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
26. Článek 27 odst. 2 směrnice tedy umožňuje členským státům omezit práva vstupu a pobytu občanů EU (a jejich rodinných příslušníků) z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Uvedená pravomoc je projevem suverenity členských států rozhodovat o vstupu a pobytu cizinců na jejich území, což mimo jiné odpovídá i úpravě Úmluvy, která nezaručuje cizinci právo na vstup do konkrétní země nebo pobyt v ní. Státy mají pravomoc při výkonu svých povinností zajišťujících udržování veřejného pořádku vyhostit cizince odsouzeného v trestním řízení (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2005, *Üner proti Nizozemí*, č. stížnosti 46410/99, bod 54). Podle čl. 27 odst. 2 směrnice předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Jinými slovy, samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo (rozsudek SDEU ze dne 17. 11. 2011 ve věci C-430/10, *Christo Gajdarov*, bod, 38). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96, *Donatelle Calfa*, bod 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16, *K. a H. F.*, bod 56).
27. SDEU tedy při uplatňování směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti zastává názor, že nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz rozsudek SDEU ze dne 23. 11. 2000 ve věci C-145/09, *Tsakouridis*, bod 50). Obdobná kritéria uplatňuje i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), který ve vztahu k § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců uvádí, že „[k]riminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve

výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd." (viz bod 17 rozsudku NSS ze dne 29. 5. 2000, č. j. 2 Azs 29/2019 – 33).

28. Předmětem sporu v projednávané věci je předně skutečnost, zda došlo k naplnění podmínek pro aplikaci shora citovaného § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v podané žalobě nepopíral, že se v minulosti dopustil trestné činnosti, nicméně se neztotožnil s postupem správních orgánů, které na základě uvedeného ustanovení zamítly žalobcovu žádost.
29. Soud se v první řadě neztotožňuje s žalobní námitkou, podle které správní orgány založily své závěry pouze na žalobcových předchozích odsouzeních pro trestné činy, aniž by zohlednily individuální okolnosti žalobcova případu. Z odůvodnění rozhodnutí ministerstva i napadeného rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány kromě prosté skutečnosti existence pravomocného odsouzení pro trestné činy zabývaly závažností a povahou spáchaných trestných činů a také dalšími aspekty žalobcova případu. Zdůraznily zejména, že žalobce se trestné činnosti dopustil opakovaně, a to v krátké době po sobě. První trestní odsouzení přitom zjevně nevedlo k žalobcově nápravě, neboť druhé trestní jednání, nadto kvalifikované jako zvlášť závažný zločin (oproti prvnímu jednání kvalifikovanému jako přečin) spáchal v době trvání zkušební doby podmíněného trestu odnětí svobody. Správní orgány zohlednily též krátkou dobu, která uplynula jak od spáchání trestných činů, tak od podmíněného propuštění z výkonu trestu. Žalovaná zdůraznila, že žalobcovo jednání bylo úmyslné a že žalobci muselo být známo, že se jedná o jednání protizákonné. Uvedené podle žalované nesvědčí o řádné žalobcově integraci do většinové společnosti. Jednání popsané v trestních rozsudcích žalovaná shrnula jako „pouliční dealerství“, které je podle jejího názoru trvalým nebezpečím pro společnost a lze je vnímat jako značně rizikové.
30. Soud se s posouzením provedeným správními orgány ztotožňuje. Shodně s nimi je přesvědčen, že žalobce svým jednáním i v době rozhodování správních orgánů představoval důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Zjištěná a nezpochybněná trestní minulost žalobce je natolik závažná, že je k ní třeba přihlédnout jako k významné okolnosti při posuzování jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Jak správně uvedly již správní orgány, nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce opakovaně páchal úmyslné trestné činy, jejichž stupeň závažnosti se postupně zvyšoval. Navíc se veškerá trestná činnost odehrála během pouhých dvou let, tedy časový odstup spáchání jednotlivých trestných činů byl poměrně krátký, přičemž zvlášť závažný zločin žalobce spáchal poté, co již byl pravomocně odsouzen pro první přečin. Jeho opakované úmyslné protiprávní jednání tedy svědčí o tom, že se z dřívějšího odsouzení nepoučil a i nadále byl ochoten obstarávat si finanční prostředky trestnou činností, nadto trestnou činností s podstatně vyšším stupněm společenské nebezpečnosti. Z uvedeného lze proto dovodit, jaký byl žalobcův postoj k jeho dosavadní trestné činnosti. Jinými slovy, žalobce tímto již v minulosti ukázal, že nemá dostatečný respekt k právnímu řádu České republiky a jeho osobní chování tak i do budoucna může představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
31. Ze skutkového stavu, jak byl popsán shora, plyne, že žalobce nejméně v letech 2016 a 2017 spáchal přečin a zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů. Jednalo se o opatření a distribuci tetrahydrocannabinolu, pervitinu a kokainu. Žalobce se tedy dopustil jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu

trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti proti ohrožení vyplývajícím z nekontrolovaného nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Obecnou a typovou společenskou nebezpečnost trestného činu spáchaného žalobcem je dle názoru soudu nutné hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného zákonem. Jednání se dopouštěl úmyslně minimálně po dobu jednoho roku, a to za účelem dosažení finančního zisku. Je sice pravdou, že od spáchání trestné činnosti uplynuly v době rozhodování žalované přibližně čtyři roky a v tomto mezidobí se žalobce nedopustil žádné další trestné činnosti, nicméně z pohledu soudu daná skutečnost nemůže být považována za řádné vedení života, neboť po tuto dobu byl žalobce převážně ve zkušební době podmíněného trestu odnětí svobody nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, čímž byl v podstatě „donucen“ vést řádný život, což nelze považovat za dobrovolné jednání. Aktuálnost a důvodnost nebezpečí pro veřejný pořádek nelze spojovat pouze s okamžikem páchaní trestné činnosti.

32. S ohledem na shora uvedené má soud za oprávněnou pochybnost žalované i ministerstva o možné změně v přístupu žalobce k respektování právních předpisů, neboť je zde důvod domnívat se, že by žalobce mohl opětovně nerespektovat právní předpisy.
33. Pokud jde o skutečnost, že žalobce byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn na základě usnesení Okresního soudu v Karlových Varech, uvádí soud, že lze přisvědčit argumentaci žalobce, že pro užití tohoto institutu je nezbytné, aby soud shledal, že odsouzený prokázal chováním ve výkonu trestu polepsení, a že lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Řečené však nezpochybnilo ministerstvo ani žalovaná. Není ovšem možné od správních orgánů očekávat, že se při svém rozhodování a posuzování, zda je u žalobce možné očekávat změnu v přístupu k respektování právních předpisů a vedení řádného života v budoucnu, bez dalšího spokojí se skutečností, že bylo vydáno rozhodnutí o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody. Uplatnění institutu podmíněného propuštění totiž samo o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání žalobce, nezaručuje, že se skutečně a neodvratně napravil. Soud souhlasí s názorem žalované, že skutečnost, že byl žalobce podmíněně propuštěn na svobodu, ještě automaticky neznamená, že již nepředstavuje nebezpečí pro společnost, a to právě i s ohledem na povahu trestné činnosti, které se dopustil. Není možné automaticky předpokládat pominutí nebezpečí narušení veřejného pořádku. Je to až zkušební doba, která byla okresním soudem stanovena, jež může poskytnout dostatek času, aby odsouzený prokázal, že účel trestu byl naplněn, a prakticky osvědčil, že již vede řádný život (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 – 34). V žalobcově případě pak zkušební doba uplyne až dne 19. 11. 2023. Pokud by byly v tomto smyslu správní orgány vždy „vázaný“ tím, že došlo k podmíněnému propuštění (či k propuštění po vykonání celého trestu), byla by možnost aplikace výhrady veřejného pořádku *de facto* vyprázdněna. Otázku nebezpečí cizince pro veřejný pořádek je třeba posuzovat samostatně, a to zejména s ohledem na povahu jeho trestné činnosti a další zjištěné okolnosti, a to i poté, co byl z výkonu trestu (podmíněně) propuštěn (srov. žalovanou odkazovaný rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016 – 59).
34. Mezi rozhodnutí Okresního soudu v Karlových Varech jako soudu trestního o podmíněném propuštění žalobce a rozhodování správních orgánů podle zákona o pobytu cizinců způsobem nelze klást rovnítko nebo je navzájem podmiňovat, jak je naznačeno v žalobě. Smysl, účel a předmět obou řízení je odlišný. Ministerstvo v rámci rozhodování o žalobcově žádosti o přechodný pobyt neposuzovalo, jak se choval ve výkonu trestu

odnětí svobody a zda plněním povinností prokázal polepšení. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců má preventivní charakter a jeho účelem je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020 – 31).

35. Významem podmíněného propuštění a chování cizince ve zkušební době pro posouzení hrozby závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e zákona o pobytu cizinců se NSS zabýval v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019 – 33, v němž konstatoval, že „[p]ři posuzování osobnosti a prognózy dalšího chování osoby, která byla odsouzena pro trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je **nutno rozlišovat dva úhly pohledu. Tím prvním je hledisko trestněprávní a kriminologické. Druhým, a v řadě ohledů přísnějším z pohledu nároků, které se na posuzovanou osobu kladou, je pak hledisko cizinecko-právní.** [...] K podmíněnému propuštění má podle § 88 trestního zákoníku dojít poté, co soud shledá, že odsouzený svým chováním ve výkonu prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Soud tedy k podmíněnému propuštění odsouzeného přistupuje tehdy, je-li s ohledem na dosavadní chování přesvědčen o rozumné naději na jeho nápravu. Trestněprávní pohled je – a musí být – vždy veden zásadou subsidiarity trestní represe, a tedy obecně vzato 'dávat šanci' k návratu na svobodu, jsou-li rozumné důvody k víře, že bude využita. Míru této 'trestněprávní naděje' však nelze bez dalšího ztotožňovat s tím, nakolik ten odsouzený, který je současně cizincem, představuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Trestněprávní odsouzení pro nikoli bagatelní trestný čin je zpravidla signálem toho, že takové důvodné nebezpečí je zde dáno. Signál neznamená jistotu, avšak nelze jej nevzít v úvahu. **Bylo-li nutno považovat výše popsany trestný čin, jehož se žalobce dopustil, za nebezpečný, musely by v řízení vyjít najevo významné skutečnosti, jež by dávaly vysokou míru naděje, že přes minulé závažné pochybení již žalobce nyní nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nepředstavuje.** Takovými skutečnostmi může být jeho chování po odsouzení, jež vyústilo v podmíněné propuštění. **Samo o sobě však podmíněné propuštění nelze považovat za dostatečný důvod pro závěr, že takové nebezpečí neexistuje.** Jinak řečeno, aby správní orgán mohl učinit závěr, že nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, již nehrozí, musela by v době, kdy je žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, existovat velmi vysoká pravděpodobnost, že se nedopustí podobného jednání, za jaké byl odsouzen, a že i v jiných ohledech nebude představovat jeho pobyt na území ČR nebezpečí pro veřejný pořádek. Poté, co žalovaný (míněno žalobce – pozn. NSS) svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil spácháním trestného činu významné závažnosti, je spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho pro futuro již nehrozí. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru 'trestněprávní naděje' na polepšení, jež mohla být důvodem pro žalobcovo podmíněné propuštění“ (zvýraznění přidáno – pozn. soudu).
36. K tvrzením týkajícím se postupu ministerstva při podání žádosti soud konstatuje předně to, že žalobce nesprávný postup při přijímání jeho žádosti nijak neprokázal a ani ze správního spisu neplyne, že by ministerstvo postupovalo v rozporu se zákonem. Nelze nadto pominout, že důvody napadeného rozhodnutí (a tedy důvody pro zamítnutí žalobcovy žádosti) nestojí na skutečnosti, že žalobce podal svou žádost v době, kdy mu nesvědčilo žádné pobytové oprávnění. Správní orgány z této skutečnosti nevyvozovaly žádné závěry stan důvodnosti žalobcovy žádosti. Daná žalobní argumentace se tak zcela mýjí s důvody napadeného rozhodnutí.
37. Žalobce konečně ve vztahu k důvodům zamítnutí jeho žádosti namítá, že mu správní

orgány neprovedením navržených výsledků svědků neumožnily unést důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že jej s jeho aktuální družkou pojí trvalý partnerský vztah, a že je tedy rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

38. Soud nemá ani tuto žalobní námitku za důvodnou. Je nutno zdůraznit, že žalobcova žádost o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, nikoli podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
39. Správní orgány tedy dokazování ve správním řízení vedly za účelem prokázání naplnění podmínek pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Odmítly-li tedy provedení výpovědí navržených svědků s tím, že by nepřinesly žádná relevantní zjištění pro zhodnocení skutečnosti, zda v žalobcově případě existuje důvodná hrozba narušení veřejného pořádku, nelze takovému postupu nic vytknout. Důvody, pro které žalobce navrhoval provedení svědeckých výpovědí (prokázání existence trvalého partnerského vztahu) se totiž zcela míjí s důvody, pro které byla jeho žádost zamítnuta.

Posouzení přiměřenosti rozhodnutí

40. Soud neshledal důvodnými ani obecně uplatněné námitky související s posouzením přiměřenosti rozhodnutí do žalobcova rodinného života.
41. Žalobce namítá, že žalovaná neprovedla navržené výsledky svědků, které měly prokázat trvalost a intenzitu jeho partnerského vztahu.
42. Soud k této námitce konstatuje, že správní orgány na žalobcovy důkazní návrhy neopomněly reagovat. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že je žalovaná považovala za nadbytečné a z jakého důvodu. Žalovaná vycházela z toho, že žalobce námitku nepřiměřeného zásahu do rodinného života uplatňoval zcela obecně, hodnocení provedené ministerstvem tak podle ní bylo dostatečné i bez provedení svědeckých výpovědí, „*na posouzení přiměřenosti rozhodnutí o neudělení povolení k přechodnému pobytu z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života tudíž navrhované výsledky nemohly nic změnit*“ (srov. s. 9 napadeného rozhodnutí). Správní orgány existenci partnerského vztahu s paní J. nezpochybňovaly. Uzavřely nicméně, že žalobce nepřiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce pouze tvrdil, neprokázal však důsledky zamítavého rozhodnutí do jeho rodinného života (srov. s. 8 napadeného rozhodnutí). Ministerstvo také zdůraznilo, že i přes doložený partnerský vztah by vzhledem k žalobcově předcházející trestné činnosti nemohl být tento vztah „*zohledněn natolik, aby byla jeho žádost kladně vyřízena*“.
43. Byť soud považuje vypořádání otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí za krajně stručné a útržkovité (a v tomto smyslu také pokládá za nutné na žalovanou apelovat, aby propříště volila podrobnější a přehlednější způsob vypořádání této otázky), lze z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů seznat důvody, pro které měly rozhodnutí za přiměřené z hlediska jeho dopadů do žalobcova rodinného života. S hodnocením provedeným správními orgány se soud ztotožňuje. I kdyby totiž svědci potvrdili tvrzení předestřená žalobcem v průběhu správního řízení (ohledně existence partnerského vztahu v intenzitě,

kvalitě a trvalosti tvrzené žalobcem), nemohla by tato skutečnost při jejím poměření se zjištěnou hrozbou závažného narušení veřejného pořádku převážit nad zájmem společnosti na ochraně před osobami, které se takového jednání dopouštějí.

44. Nelze pominout, že žalobce založil nový partnerský vztah po propuštění z výkonu trestu, ač minimálně mohl vědět, že jeho pobytový status je značně nejistý. Ostatně žalobce nikdy řádným pobytovým oprávněním ani nedisponoval, na území České republiky vždy dosud pobýval toliko na základě tzv. fikce pobytu. Nelze si též nepovšimnout, že žalobcova tvrzení ohledně počátku partnerského vztahu se liší od tvrzení jeho družky. Zatímco paní Joklová v prohlášení přiloženému k žádosti tvrdí, že s žalobcem chodí od listopadu 2019, žalobce při výslechu v rámci řízení o správním vyhoštění (srov. protokol o výslechu ze dne 19. 10. 2020, který je součástí správního spisu) uvedl, že vztah s paní J. vznikl v červnu 2020. Soud vzal v potaz též to, že žalobce a paní Joklová popisují takřka idylicky vztah k její dceři a vážnost jejich vztahu, ač žalobce o osud vlastních dětí žádný zájem, jak bylo ve správním řízení prokázáno, neprojevuje a opak ani netvrdil. Ze strany žalobce se tak jeho současný vztah, pokud existuje, jeví do značné míry jako účelový. Co je však nejpodstatnější, žalovaná zcela případně zdůraznila, že žalobce kromě existence partnerského vztahu netvrdil žádné konkrétní důsledky, které by napadené rozhodnutí z hlediska tohoto vztahu vyvolalo. Soud v této souvislosti připomíná, že obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30). Existence nepřiměřeného zásahu do rodinného života cizince tak bude v případě neudělení pobytového oprávnění konstatována v zásadě pouze ve výjimečných případech. Žalobce nicméně nepředestřel natolik mimořádné okolnosti (například existenci finanční závislosti či závislosti na péči), které by s ohledem na závažnost žalobcem spáchané trestné činnosti a souvisejících okolností (popsaných shora) mohly převážit nad ochranou veřejného pořádku.
45. Ostatně ani v žalobě žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti jeho partnerského života, které by mohly zvrátit závěry žalované ve prospěch ochrany jeho rodinného života na úkor ochrany veřejného zájmu. Též v řízení před soudem tak zůstal v rovině zcela obecných tvrzení, na jejichž základě mohl soud uzavřít toliko, že v žalobcově věci je dán natolik intenzivní veřejný zájem na nevyhovění jeho žádosti, který by mohl ustoupit rodinnému životu pouze za zcela mimořádných okolností, které však žalobce vůbec netvrdil. Žalovaná proto nepochybila, pokud uzavřela, že rozhodnutí správních orgánů nemohou do žalobcova rodinného života zasáhnout nepřiměřeným způsobem. Stejně tak neprovedení žalobcem navržených výsledků svědků nemohlo mít na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

1. S ohledem na uvedené tedy soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
2. Důkazy navržené žalobcem soud neprovedl, neboť jde o správní spisy, jimiž se v řízení před soudy ve správním soudnictví dokazování neprovádí.
3. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu